

תת"ע 5116/08/16 - יוסופוב עדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 5116-08-16 מדינת ישראל נ' יוסופוב עדי

5105-08-16

תיק חיצוני: 90506011296

בפני	כבוד השופט טל פרי
המבקשת	יוסופוב עדי
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

מונחת לפני בקשה לביטול שני פסקי דין בהעדר, שניתנו ביום 19.9.16, ע"י כב' הש' שלזינגר - שמאי, בגין עבירות של נהיגה במהירות מופרזת, כאשר בתיק 5105-08-16 יוחסה למבקשת נהיגה במהירות של 114 קמ"ש בדרך עירונית, העולה על מהירות של 60 קמ"ש המותרת במקום ואילו בתיק 5116-08-16 יוחסה למבקשת נהיגה במהירות של 122 קמ"ש בדרך עירונית, בה מותרת מהירות של 60 קמ"ש, עבירות בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

המבקשת נדונה בהעדרה, לאחר שהזמנות לדיון שנשלחו לכתובתה הרשומה, חזרו בציון "לא נדרש".

לטענתם של המבקשת וב"כ, המבקשת לא הוזמנה לדיון כדן ומשכך, לא קמה לבית המשפט הסמכות לשפוט המבקשת בהעדרה.

לטענת ב"כ המבקשת, חזקת המסירה לא חלה בעניינה מאחר ועסקינן בעבירות מסוג הזמנה לדיון.

עוד טוען ב"כ המבקשת כי גם אם יניח בית המשפט כי חזקת המסירה חלה במקרה זה, הרי שאישורי המסירה הינם חלקיים ולא מצוינים בהם פרטי מוסר הדואר ותאריך המסירה.

המשיבה מתנגדת לבקשות, לטענתה זומנה המבקשת כדן בשני התיקים ולראיה, צירפה את אישורי המסירה.

דין והכרעה

ב"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לענייננו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשון:

תקנה 44א -

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או הזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

ב"פ 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נקבע:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת סתירה רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות ו...התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או עקרונות של שפיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסייפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה

הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 - "(א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה: ...

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדן".

ב"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה

ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזהויות שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא

לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדן בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא

נדרשה".

בר"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

בֶּעפ"ת 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח לסתור את החזקה הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של אבו אלמפלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו של המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 97/3613 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002)".

בע"א 618/74, פאעור נ' קמיל, אמר כבוד השופט לנדוי:

"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את המכתב כעבור הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה ללא סיבה מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן המכתב, ממש כאילו קיבל את המכתב לידי ו השליכו לסל".ו

לאחרונה, חזר כב' הש' א. שהם על ההלכה, ברע"פ 3206/16 אבי בן נחום נגד מדינת ישראל

[פורסם בנבו] (18.5.16) וקבע במפורש כי מצא לנכון להעמיד הלכה על מכוונה :

"עינינו הרואות, כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44א לתקסד"פ, חלה הן על עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש". בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה שיוחסה למבקש, קרי, עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.1.2010); ורע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2014))."

מהתם להכא. בתיק בית המשפט אישורי מסירה הכוללים את תאריך המסירה, שהינו 31.7.16 וכן נרשם באישורי המסירה שמה של הדוורית כרמלה וכן יש חותמת של הדואר, דהיינו, התקיימו התנאים המכשירים את אישור המסירה.

המסמכים מולאו כהלכה ואין ספק כי האחריות לאי קבלת דבר הדואר הרשום, רובצת לפתחה של המבקשת.

המבקשת לא סתרה חזקת המסירה, לא צירפה אישור כי כתובתה שונה או אינה נכונה ולא נתנה טעם מוצדק באשר לסיבת אי קבלת דבר הדואר הרשום.

זאת ועוד, המבקשת צירפה את תצלום רישיון נהיגתה ממנה עולה כי כתובתה הרשומה הינה ברחוב רבי עקיבא 14 לוד, כאשר שני כתבי האישום ושני אישורי המסירה של רשות הדואר מעידים כי דבר הדואר נשלח לכתובת זו ולפיכך, אין כל מקום להיעתר לבקשה.

כמו כן, צורף תצלום ת.ז. של בעלה של המבקשת אשר גם ממנו עולה כי כתובתם הינה ברחוב רבי עקיבא 14 לוד, דירה מס' 1, כלומר, ההזמנות נשלחו כדין לכתובת הרשומה ואין למבקשת להלין אלא על עצמה על כי לא קיבלה דבר הדואר הרשום.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

בנסיבות שבפני, לא התרשמתי כי מדובר במקרה חריג שיש להחיל עליו את הכלל לעניין "עיוות דין".

לחיזוק עמדתי זו, מצאתי בעובדה כי עיון במערכת נט המשפט מלמד גם את ההודעה על פסילת רישיון הנהיגה אשר נשלחה למבקשת בדואר רשום, לא טרחה המבקשת להוציא.

כך למשל בתיק 5105-08-16, ביקר הדוור במענה ביום 16.10.16 וגם אז חזר דבר הדואר בציון "לא נדרש".

דברים אלה חזרו על עצמם גם בתיק 5116-08-16 שגם במקרה זה נסרק במערכת נט המשפט אישור מסירה אשר חזר בציון "לא נדרש", המתייחס למסירת ההודעה על פסילת רישיון הנהיגה.

רוצה לומר, המבקשת עושה מנהג לעצמה שלא לקבל דואר רשום אשר נשלח למענה כדין.

המבקשת עשתה דין לעצמה, בחרה שלא לקבל את דבר הדואר הרשום, ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה.

גם העונש אשר הושת על המבקשת, אינו חורג ממתחם הענישה וגם מטעם זה דין הבקשה להידחות.

לאור כל האמור לעיל, הבקשות נדחות.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.